

ning af Parceller indbyrdes eller med et alt besiddende Jordbrug.

Hovedreglerne for Udskyfningen, at større Eiendomme derved ikke tør nedbringes under 2 Tønder Hartorn (§ 6), at Eiendomme paa 1—2 Tønder Hartorn i Regelen ikke bør udskyffes (§ 5), og at Udskyfningen af Eiendomme under 1 Tønde Hartorn er fri (§ 9), tiltræder Udvalget, idet samme med Udkastet maa være enigt i, at Antallet af de Eiendomme, der maae antages at kunne ernære en Familie, uden at samme behøver at arbejde for Andre, ikke bør formindskes, men at forøvrigt den stigende Befolknings Krav paa at finde Plads i Landet, og det fremstridende Agerbrugs Gyne til en forhøiet Production, fordrer og tilføder en stor Udskyfningsfrihed. Udvalget finder derfor heller ingen Betænkelighed ved at opgive den uirksomme og indvirkende Indskrænkning (i § 6), at ved større Gaardes Udskyfning en vis Deel skal udlægges i Parceller af en vis Størrelse, hvilte da for alle kommende Tider skulle være underkastede ganske særegne Regler. Diemedet hermed, at forøge Gaardenes Tal, vil opnaaes af sig selv, naar enhver Eiendom, der ved Sammenlægning voxer op over 1 Tønde Hartorn, og enhver selvstændig Parcel, som ved en større Gaards Udskyfning erhoder et saadant Tiliggende, derved bliver fredlyst mod atter eller yderligere at vorde sønderlemmet. Siin Bestemmelse behøves derfor ikke, og vilde, hvis den var nødvendig, kun udrette saare Lidet. Derimod vilde den medføre den store Ulempe, at man, for at kunne kontrollere denne Bestemmelses Efterlevelse, blev nødsaget til ved enhver Udskyfning at fordrø Dplysning om Eiendommens foregaaende Historie, hvilket derhos lidet vilde stemme med den vist meget rigtige Grundsætning (§ 4), at det er den til enhver Tid besiddende Tilstand, hvorefter Sammenlægnings- eller Udskyfningsretten skal bedømmes. Alkun ved sammenlagte Eiendommers Udskyfning er en liden Undtagelse (§ 8) uundgaaelig, ikke saameget af praktiske Grunde, som for at ude-

lutke Muligheden af en ligefrem og nærliggende Omgaaen af den eneste egentlige Begrænsning af Udskyfningsretten (§ 5). Udvalget har imidlertid troet, at denne Indskrænkning kun behøves for en meget kort Tid, der er tilstrækkelig til at betrygge imod, at Sammenlægningen skeer paa Strømt, for dergigennem at tilsnige sig en ulovlig Udskyfning.

Udvalget er med Udkastet enigt i at opretholde den gamle Regel, at Udskyfning af Skov ikke tør skee i mindre Parceller end paa 100 Tdr. Land (§ 12). En af Forskshensyn anbefalet Undtagelse vil findes iblandt Forslagene til Bevillingsbestemmelserne. Mindre Skovlodder blive derimod ikke endnu mindre ved samlede at overgaae fra en Eier til en anden, og Indskrænkningen i Retten til at afhænde dem (§ 13) kan derfor kun retfærdiggjøres ved den Betragtning, at Eiers Interesse for og Læilighed til at frede om samme (baade mod Skovtyve og mod løse Kreaturer) forhøies, jo mere han har den under sine Dine. Men dette fordrer da kun, at ingen mindre Skovlod (under 100 Tdr. Land) tør fillæs fra en dersmed sammenhængende Eiendom, uden at komme i et lignende Sammenhæng med anden tilfødende Eiendom. Derimod synes en saadan Jordring ikke berettiget med Hensyn til den Strøflov, der alt er adskilt fra den Eiendom, hvortil den hører, og Udvalget skal derfor indstille, at Eiers Ret til at afhænde og Skovberens Ret til at erhverve saadanne Skovlodder ikke knyttes til nogen særlig Betingelse. I nærværende Lov kan der ikke skee Mere for Skovculturen, end at den bestaaende Tilstand ikke forværes. Derimod skal Udvalget gjerne vedkjende sig den Dverbetvæisning, at der er stor Trang til en ny Skovanordning, og det ikke blot paa Grund af den nuværendes Mangelfuldhed og Uklarhed, men især, fordi den aldrig er bragt vedbørligen i Udøvelse, hvilket nu, efter henvend et halvt Aarhundredes ulovmedholdelige Praxis, er befundet uiværksætteligt.